SPRAWOZDANIE

WYDZIAŁU

Krakowskiej Izby adwokackiej

i Rady dyscyplinarnej

z czynności

za czas od 1 stycznia do 31 grudnia 1902 r.

KRAKÓW.
Nakładem Wydziału Krakowskiej Izby adwokackiej.
1903.

DRUK W. KORNECKIEGO W KRAKOWIE.

SPRAWOZDANIE

Wydziału Krakowskiej Izby adwokackiej

za czas od 1 stycznia do 31 grudnia 1902 r.

Liczba adwokatów, (z dniem 31 grudnia 1902), przyrost i zmiany w siedzibach.

1.	w Krakowie adwokatów	107
2.	„ Tarnowie „	25
3.	„ Rzeszowie „	23
4.	„ Nowym Sączu „	13
5.	„ Wadowicach „	5
6.	„ Jaśle „	9
7.	„ Białej „	7
8.	„ Bochni „	7
9.	„ Gorlicach „	5
10.	„ Podgórzu „	6
11.	„ Żywcu „	6
12.	„ Chrzanowie „	4
13.	„ Krośnie „	3
14.	„ Nowym Targu „	7
15.	„ Tarnobrzegu „	3
16.	„ Brzesku „	2
17.	„ Dąbrowy „	2
18.	„ Kolbuszowy „	2
19.	„ Limanowy „	2
20.	„ Łańcucie „	3
21.	„ Mielcu „	4
22.	„ Myślenicach „	2
23.	„ Nisku „	2
24.	„ Oświęcimie „	2
25.	„ Ropczycach „	2
26.	„ Wieliczce „	2
27.	w Andrychowie adw.	1
28.	„ Bieczu „	2
29.	„ Dębicy „	2
39.	„ Dukli „	2
31.	„ Grybowie „	2
32.	„ Jordanowie „	1
33.	„ Kalwaryi „	1
34.	„ Kętach „	1
35.	„ Krzeszowicach „	1
36.	„ Leżajsku „	2
37.	„ Jaworznie „	1
38.	„ Milówce „	1
39.	„ Niepołomicach „	1
40.	„ Pilznie „	2
41.	„ Przeworsku „	2
42.	„ Radomyślu „	2
43.	„ Rozwadowie „	1
44.	„ Starym Sączu „	2
45.	„ Strzyżowie „	1
46.	„ Tyczynie „	2
47.	„ Zatorze „	2
48.	„ Radłowie „	1
49.	„ Tuchowie „	1
50.	„ Mszanie Dolnej „	1
51.	„ Żmigrodzie „	1
	Razem	291

W ciągu r. 1902 przybyło 21 adwokatów, (w r. 1901 przybyło 16, a w r. 1900 23 adwokatów).

W czasie od 1 stycz. 1903 do 1 maja 1903 przybyło adwokatów:

w Krakowie:	Dr.	Ripp Mojżesz Leib
„	„	Heski Bernard
„	„	Piotrowski Zygmunt
„	„	Isenberg Osyasz (Oskar)
„	„	Chmielarczyk Władysław Edward
„	„	Fischer Edmund Jan
„	„	Reifer Leon
„	„	Landy Lejzor (Ludwik)
w Tarnowie:	„	Goldfluss Mojżesz Eliasz
„	„	Bober Hersch Herman
w Rzeszowie:	„	Fränkl Hillel
w Jaśle:	„	Rosenbusch Henryk
w Leżajsku:	„	Gołąb Franciszek.

W czasie od 1 stycznia 1902 do 1 maja 1903

a) zmarli:

w Krakowie:	Dr.	Dobija Antoni
„	„	Szaflarski Jan
„	„	Süsser Izaak (Ignacy)
w Czarnym Dunajcu	„	Massatsch Mieczysław
w Makowie:	„	Werner Zygmunt
w Nisku:	„	Dundaczek Wacław
w Podgórzu:	„	Peiper Marek
w Tarnowie:	„	Foryst Piotr
w Wieliczce:	„	Borzewski Feliks

b) zrezygnowali:

w Krakowie:	Dr.	Hubaczek Eugeniusz
w Grybowie:	„	Hoser Jan
w Tarnowie:	„	Kronhelm Henryk

c) przenieśli się do innej Izby:

Dr. Ruczka Julian z Krakowa do Jarosławia
„ Kaufmann Daniel z Krakowa do Winnik.

d) przesiedlili się w okręgu naszej Izby:

Dr. Sulerzyski Władysław z Dobczyc do Niska
„ Wędrychowski Władysław z Kęt do Nowego Sącza
„ Oberländer Salomon z Krakowa do Podgórza
„ Styczeń Wawrzyniec z Krakowa do Niepołomic

Dr. Bardel Franciszek z Podgórza do Krakowa
„ Spett Aleksander z Leżajska do Skawiny.

W czasie od 1 stycznia 1902 do 1 maja 1903 roku przybyło więc adwokatów 34, a ubyło 14. — (W czasie od 1 stycznia 1901 do 1 maja 1902 r. przybyło adwokatów 25, a ubyło 10).

Ogólna zatem liczba adwokatów, w Krakowskiej Izbie zapisanych, wynosi z dniem 1 maja 1903 roku 302, (z dniem 1 maja 1902 r. wynosiła liczba ogólna adwokatów 291).

Z liczby tej przypada:

na Kraków . .	112	(w r. 1902	— 103	w 1901	— 101)
„ Tarnów . .	27	(„ „	— 27	„	— 28)
„ Rzeszów . .	24	(„ „	— 23	„	— 20)
„ Nowy Sącz .	13	(„ „	— 11	„	— 11)
„ Jasło . . .	10	(„ „	— 9	„	— 9)
„ Wadowice .	5	(„ „	— 5	„	— 5)

reszta w liczbie 111, (a w r. 1902 — 113) na Sądy powiatowe w obrębie Izby.

II.

Stan, przyrost i ubytek kandydatów adwokackich.

W dniu 1 stycznia 1902 r. wpisanych było kandydatów:

w Krakowie		69
„ Tarnowie „ Rzeszowie „ Nowym Sączu „ Wadowicach „ Jaśle	razem	43
reszta u adwokatów w miejscach, gdzie mają siedziby sądy powiatowe w liczbie . .		34
	Razem . .	146

Od 1 stycznia 1902 do 31 grudnia 1902 r.:

przybyło kandydatów adw.	28
ubyło	27
Przybył więc .	1

Z dniem 1/1 1903 r. było zatem zapisanych . . 147

(1/1 1901 r. — 133
(„ 1900 r. — 128
(„ 1899 r. — 141
(„ 1898 r. — 154
(„ 1897 r. — 162

Z tej liczby przypada:

na Kraków 64

„ Tarnów
„ Rzeszów
„ Nowy Sącz
„ Wadwice
„ Jasło

razem . . . 43

reszta w liczbie 40 przypada na miejsca, gdzie są siedziby sądów powiatowych w obrębie Izby.

III.

Dziennik podawczy.

A) Od 1 stycznia do 31 grudnia 1902 r. wpłynęło pism 1700 (w r. 1899 — 1537, w r. 1900 — 1582, w r. 1901 — 1733).

1. na wezwanie c. k. Sądu krajowego karnego w Krakowie mianowano 107 (w r. 1901 — 122, w r. 1900 — 166) obrońców do rozpraw. Wyznaczanie obrońców przy c. k. Sądach obwodowych w Tarnowie, Rzeszowie, Nowym Sączu, Wadowicach i Jaśle odbywa się przez odnośne sądy obwodowe, wobec czego liczba tych obron Wydziałowi nie może być znaną.

2. podań o ustanowienie bezpłatnych obrońców w sprawach cywilnych wpłynęło114, z tych uwzględniono 89.

3. zażaleń nienależących do Rady dyscyplinarnej wpłynęło 112.

B) Od 1 stycznia do 1 maja 1903 r. wpłynęło pism 625 (w r. 1900 — 475; w r. 1901 — 560, w r. 1902 — 583).

Wniesione podania załatwiał Wydział już to obiegowo, już to na posiedzeniach. Posiedzeń Wydziału w roku 1902 było 23 (w r. 1900 było ich 12, a w r. 1901 było ich 15). Od dnia objęcia przez nas urzędowania t. j. od dnia dokonanego w dniu 28 czerwca 1902 wyboru odbyło się do końca grudnia 1902 posiedzeń Wydziału 14, a od dnia 1 stycznia 1903 do dnia 1 maja 1903 posie-

dzień 10. Zauważamy, iż podania o wpis na listę adwokatów, jak również i podania o potwierdzenie praktyki adwok. załatwiano na mocy uchwały Wydziału tylko na posiedzeniach Wydziału.

IV.

Objąwszy urzędowanie wskutek dokonanego w dniu 28 czerwca 1902 r. wyboru, jesteśmy w obowiązku złożyć Szanownym Kolegom sprawozdanie z naszych czynności za czas aż po dzień dzisiejszy, i przedstawić czynności poprzedniego Wydziału za I. półrocze 1902 r.

Przedewszystkiem musimy zaznaczyć, iż jak to Szanowni Koledzy z cyfr, w niniejszem sprawozdaniu podanych, przekonać się zechcą, czynności Wydziału z roku na rok się powiększają. Porównując bowiem rok zeszły z rokiem 1900 okaże się, że w I. kwartale 1900 r. do dziennika podawczego weszło 475 podań, a w roku bieżącym w I. kwartale wpływ podań wynosił 625, i że w całym roku 1900 posiedzeń Wydziału było 12, a począwszy od 28 czerwca 1902 do dnia 1 maja 1903 r., czyli w ciągu 10 miesięcy, odbyło się 24 posiedzeń Wydziału. W ciągu naszego urzędowania uważaliśmy w pierwszym rzędzie za nasz obowiązek wytężyć siły nasze ku umożliwieniu podniesienia naszego stanu, tak w materyalnym kierunku, jak i ku podniesieniu godności naszego stanu i jego należytego traktowania przez organa sądowe, jakiego domagać się mamy prawo, a zarazem i obowiązek.

W tym też celu zwołaliśmy na dzień 18 października 1902 nadzwyczajne walne zgromadzenie, na którem zapadły znane Szanownym Kolegom uchwały co do zmiany ustaw, dotyczących wyłączenia adwokatów w niektórych sprawach od zastępstwa, co do ustawodawczego nadania adwokatom prawa do zastępowania stron przed sądami przemysłowymi i wojskowymi, co do reformy postępowania administracyjnego, co do zaprowadzenia przymusu adwokackiego w postępowaniu cywilnem i egzekucyjnem w sprawach powyżej 400 koron, w sprawach karnych dochodzeń skarbowych, i nie spornych, co do wynagradzania przez Skarb Państwa obron z urzędu, tak cywilnych, jak i karnych, co do pobierania taks egzaminacyjnych, co do zniesienia § 6. ord. adw., i co do zmiany niektórych postanowień ordynacyi adw. i statutu dyscyplinarnego, co do nadania adwokatom uprawnień przysługujących notaryuszom,

jak wreszcie i co do przymusowego ubezpieczenia adwokatów i kandydatów adwokackich na przypadek starości i niezdolności do pracy, ich wdów i sierót.

Zapadłe uchwały walnego zgromadzenia zakomunikowaliśmy c. k. Ministerstwu Sprawiedliwości sprawozdaniem z dnia 25 listopada 1902 r. L. 1461, a mamy nadzieję, iż słuszne te nasze żądania, poparte przez inne Wydziały Izb adwokackich, choć częściowo zostaną w niedalekiej przyszłości uwzględnione.

W sprawach mianowania kuratorów po kolei wedle starszeństwa na pismo poprzedniego Wydziału z dnia 12 listopada 1901 L. 1327. c. k. Ministerstwo Sprawiedliwości reskryptem z dnia 18 grudnia 1901 L. 24257. zwróciło uwagę c. k. Sądów wskutek objawionego na konferencyi stałej delegacyi Izb adwokackich życzenia, że faworyzowanie poszczególnych adwokatów przy ustanowieniu kuratorów z pominięciem innych doradców prawnych, co do których powody niepowierzenia im tego urzędu nie istnieją, wzbudzić może wątpliwość w bezstronność sądu oraz, że aczkolwiek mechaniczne trzymanie się w tym względzie zasady kolejności, nie wydaje się Ministerstwu Sprawiedliwości wykonalnem, to jednakowoż należy przy ustanawianiu adwokatów kuratorami, przestrzegać w ogólności zasady równomiernego rozdzielania kuratel, o ile rzeczowe, lub osobiste względy (§§ 196, 280 k. c.) nie czynią koniecznem odstąpienia od wzmiankowanej zasady. Na walnem zebraniu przedstawimy Szanownym Kolegom w tej sprawie swe wnioski, i żywimy nadzieję, że się nam uda przeprowadzić pożądaną reformę dotychczasowej praktyki sądowej, sprzecznej z powyż cytowanem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1901 L. 24257.

W sprawie układania listy przymusowych zarządów dla realności, w Krakowie położonych, starania nasze odniosły ten skutek, iż na obecnej liście przymusowych zarządców znajdują się już nazwiska tych adwokatów, którzy gotowość pełnienia urzędu przymusowego zarządcy nam zakomunikowali.

Ponieważ doszło do naszej wiadomości, że niektóre sądy nie przyznawały kosztów zastępstwa oskarżyciela prywatnego w procesach karnych, przeto odnieśliśmy się w tym względzie do c. k. Ministerstwa Sprawiedliwości.

W sprawie tej zapadło w c. k. Sądzie kasacyjnym wskutek zażalenia nieważności ck. Prokuratoryi jeneralnej, wniesionego

w obronie ustawy, orzeczenie z dnia 18 listopada 1902 L. 14981. którem uznano, że adwokatom, zastępującym oskarżycieli prywatnych i strony cyw. w postępowaniu karnem, należy przyznać koszta także i wtedy, jeżeli strona osobiście oskarżenie popiera. O tem orzeczeniu zostały c. k. Sądy I instancyi zawiadomione i w ten sposób sprawa ta pomyślnie została załatwioną.

Celem zwalczania pokątnego pisarstwa żądaliśmy wdrożenia kroków odpowiednich nawet i przeciw c. k. Notaryuszom, skoro tylko o dotyczących faktach zostaliśmy zawiadomieni. W sprawie tej udaliśmy się również pismem z dnia 16 października 1902 L. 1304 do c. k. Namiestnictwa, które okólnikiem z dnia 12 listopada 1902 L. 129101 przypomniało c. k. Starostwom poprzedni swój okólnik z dnia 29 grudnia 1897 L. 113318 polecający, aby jaknajenergiczniej postępowano przeciw nieuprawnionym faktorom i naganiaczom adwokackim i pociągano ich do surowej odpowiedzialności.

W celu skuteczniejszego wystąpienia przeciw pokątnym pisarzom i faktorom, jak niemniej celem wdrożenia odpowiednich kroków w sprawie zbyt niskiego przyznawania przez c. k. Sądy kosztów zastępstwa prawnego, rozesłaliśmy Szanownym Kolegom wykazy do wypełnienia, które mają nam dostarczyć potrzebnego materyału do dalszej akcyi. Upraszamy zatem usilnie o nadesłanie nam wypełnionych tych wykazów, abyśmy byli w możności rozporządzać znaczniejszym materyałem, ułatwiającym nam wnoszenie w tej sprawie ewentualnych zażaleń.

Dla podniesienia godności naszego stanu należy usilnie dbać o to, abyśmy w c. k. Sądach i wogóle we wszystkich władzach byli odpowiednio traktowani. Ilekroć doniesiono Wydziałowi o jakiem uchybieniu adwokatowi, Wydział poczynił odpowiedne kroki u władzy, aby uzyskać satysfakcyą dla obrażonego adwokata. O wszelkich uchybieniach ze strony pp. Urzędników należy nas zawiadamiać, abyśmy mogli w interesie godności naszego stanu ująć się za obrażonym Kolegą w miejscu kompetentnem. — A że nasze kroki, w tym kierunku przedsięwzięte, odnoszą skutek, dowodzą tego dwa fakta, w których interweniowaliśmy. W jednym z tych faktów c. k. Prezydyum Sądu wyższego zawiadomiło nas reskryptem z dnia 23 stycznia 1903. Prez. $\frac{520}{11\,S\,3}$, że jeden z Panów urzędników sądowych z powodu nieodpowiedniego obejścia

się z kandydatem adwokackim w drodze porządkowej został ukarany. W drugim przypadku c. k. Prezydyum Sądu obwodowego w Tarnowie pismem z d. 10 kwietnia 1903 Prez. 919/11/3 wskutek zażalenia jednego z naszych Kolegów, przez nas popartego, zarządziło co należy, aby zajściom, stosunek Sądu do adwokatów zamącającem, na przyszłość zapobiedz.

W sprawie zaprowadzenia w kancelaryach adwokackich spoczynku niedzielnego, oświadczyliśmy się wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa Sprawiedliwości z 18 stycznia 1902 L. 372, że nie leży ani w interesie adwokatów, ani w interesie personalu adwokackiego kancelaryjnego, aby spoczynek niedzielny był przymusowo zaprowadzony, i że uważamy za najodpowiedniejsze pozostawienie tej sprawy dowolnemu układowi adwokata z jego personalem kancelaryjnym.

Ponieważ załatwianie spraw w c. k. Sądzie Najwyższym z braku sił jest bardzo powolne i sprawy zalegają tam niezwykle długo, — przeto odniósł się poprzedni Wydział pismem z dnia 4 marca 1902 L. 255 do c. k. Ministerstwa Sprawiedliwości o odpowiedne powiększenie przy c. k. Sądzie Najwyższym ilości c. k. Radców Dworu, którym załatwianie spraw galicyjskich w ostatniej Instancyi jest przydzielane, jak niemniej odniósł się Wydział celem poparcia tej prośby do Koła polskiego w Wiedniu, do Jego Ekscellencyi Pana Ministra dla Galicyi i do c. k. Prezydyów Sądów krajowych wyższych w Krakowie i we Lwowie. — Oprócz tego zawiadomione zostały o tem Wydziały Izb adwokackich we Lwowie, Przemyślu i Samborze z prośbą o przystąpienie ze swej strony do tego życzenia, w interesie wymiaru sprawiedliwości i w interesie ogółu wyrażonego.

Poprzedni Wydział uczynił zatem w tej sprawie wszystko, co było prawnie możliwe i musimy pozostawić ustawodawczym czynnikom, a w szczególności Kołu polskiemu, dalsze w tej sprawie działanie.

Nie zaniedbując niczego, co mogło dążyć do możliwych udogodnień w sądach, skoro tylko o jakichkolwiek wadach zostaliśmy zawiadomieni, musimy zaznaczyć, że poprzedni Wydział odniósł się do c. k. Prezydyum Sądu krajowego wyższego w Krakowie pismem z dnia 10 listopada 1901 L. 1443 o zarządzenie, aby biura dla oddziałów egzekucyjnych w Krakowie umieszczono w innych ubi-

kacyach widocznych, obszernych i łatwo dostępnych, a gdy ta prośba bez skutku pozostała, odniósł się ten Wydział sprawozdaniem z dnia 8 marca 1902 L. 274 do c. k. Ministerstwa Sprawiedliwości.

Na to pismo nie otrzymaliśmy również żadnej odpowiedzi i ani też nie wydano żadnych zarządzeń, choćby tylko do częściowego polepszenia tych opłakanych stosunków zmierzających, gdy atoli zamierzoną jest budowa nowego sądu, przeto na razie nie uważamy za wskazane przedsiębrać w tej sprawie dalszych jakichkolwiek kroków.

Ze spraw ogólniejszej natury wspomnieć nam wypada, iż pismem z dnia 16 marca 1903 L. 307 zwróciliśmy się do c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów we Lwowie o poruszenie we właściwem miejscu projektu rychłej reformy zaprowadzonego od 1 stycznia 1903 sposobu ekspedyowania listów poleconych, pieniężnych, przekazów i przesyłek zgodnie z odezwą Prezydyum Izby handlowej i przemysłowej w Krakowie z dnia 28 lutego 1903 L. 978, w tej sprawie wystósowaną i że pismem z dnia 13 października 1902 L. 1279 zwróciliśmy się do c. k. gal. Dyrekcyi Skarbu o zarządzenie, aby we wszystkich ekspedycyach, przez c. k. Urzędy podatkowe i c. k. Urzędy wymiaru należytości wydawanych, zamieszczano oprócz nazwiska zobowiązanego do zapłacenia należytości skarbowej, także i nazwisko drugiej strony, z którą odnośny akt prawny został zawarty, względnie nazwiska stron, które odnośny proces prowadziły i sam przedmiot sporu, o który się spór toczył, gdyż tylko w ten sposób będzie można z osnowy doręczonego polecenia się dowiedzieć, do jakiej sprawy doręczone wezwanie płatnicze się odnosi i którego klienta dotyczy.

Ponieważ c. k. Dyrekcya Skarbu celem załatwienia tego naszego pisma zażądała podania konkretnych wypadków, które nas skłoniły do wniesienia tego żądania, przeto upraszamy Szanownych Kolegów o nadesłanie nam wezwań płatniczych, z których nie można było się poinformować, jakiej sprawy, względnie którego klienta dotyczyły.

Zdarzało się niejednokrotnie, iż w toku egzekucyi żądały sądy od adwokatów przedłożenia nowego pełnomocnictwa. Aby temu zapobiedz odniósł się poprzedni Wydział pismem z dnia 15 kwietnia 1902 L. 222 do Prezydyum Sądu krajowego wyższego z prośbą o wydanie zarządzenia, aby Sądy kolegialne, dozwalając

egzekucyi, dołączały do rekwizycyi, do c. k. Sądów egzekucyjnych stylizowanych, pełnomocnictwo znajdujące się w aktach spornych.

W sprawie tej Ministerstwo Sprawiedliwości okólnikiem z dnia 26 stycznia 1903 L. 121 zawiadomiło wszystkie c. k. Sądy, że należy przychylać się do wniosku wierzyciela egzekucyą popierającego o przesłanie Sądowi egzekucyjnemu leżącego w aktach pełnomocnictwa procesowego, lub też o zawiadomienie Sądu egzekucyjnego o tem, iż w aktach procesowych znajduje się pełnomocnictwo, upoważniające do odbioru pieniędzy. Dodajemy, iż c. k. Ministerstwo Sprawiedliwości zauważyło, że jest wskazanem, aby w podaniach egzekucyjnych strony wniosek dotyczący zawsze zamieszczały.

Uważamy również za konieczne zawiadomić Szanownych Kolegów, iż pismem z dnia 1 września 1902 L. 956 odnieśliśmy się do c. k. Ministerstwa Sprawiedliwości o nadsyłanie nam wszelkich projektów ustawodawczych, Radzie Państwa do uchwalania przedkładanych; to jednak pismo dotąd nie odniosło skutku, — i że na skutek pisma naszego zarządziło c. k. Prezydyum Sądu krajowego karnego w Krakowie doręczanie obrońcom z urzędu także i aktów oskarżenia wraz z odnośnym dekretem.

W końcu zawiadamiamy Szanownych Kolegów, iż w naszej bibliotece znajdują się obecnie dla użytku Szanownych Kolegów: „Dziennik praw państwa“ od roku 1849 — „Dziennik ustaw krajowych“ od roku 1870 — „Handbuch für den politischen Verwaltungsdienst“ Mayrhofera — Orzeczenia c. k. Trybunału administracyjnego od roku 1876 do 1894 Budwińskiego, a od roku 1894 do 1901 Dra Altera — „Zbiór orzeczeń Sądu Najwyższego“ Dra Gellera i Dra Jollesa (Tomów 3 od r. 1898) — „Ortschaften Verzeichniss“ z r. 1902 — i „Zbiór ustaw Manza“ (wydania z lat 1894 do 1897) — i że prenumerujemy od 1 stycznia 1902 „Dziennik rozporządzeń c. k. Ministerstwa Sprawiedliwości“, a od 1 stycznia 1903 także i miesięcznik „Das Barreau“.

Kończąc niniejsze sprawozdanie proponujemy wkładkę na pokrycie wydatków Izby i Rady dyscyplinarnej na rok 1903 w dotychczasowej wysokości, t. j. w kwocie 24 koron. Dla tych atoli adwokatów, którzy w drugiej połowie bieżącego roku kancelaryę adwokacką otworzą, wynosić ma wkładka tylko 12 koron.

Kraków 16 maja 1903.

Członek Wydziału: Prezydent:

Dr. Jan Jakubowski. ***Prof. Dr. Rosenblatt.***

V.

SPRAWOZDANIE

z czynności

Rady dyscyplinarnej Krakowskiej Izby adwokackiej

za rok 1902.

Pozostało z r. 1901 niezałatwionych merytorycznie dochodzeń dyscyplinarnych	21
W r. 1902 wniesiono zażaleń	27
Ogólna liczba dochodzeń dyscyplinarnych w r. 1902 . . .	48
W porównaniu z r. 1901 mniej o	7
Merytorycznie załatwiono w r. 1902 spraw:	
1) zaniechaniem	10
2) wyrokami:	
a) uwalniającymi 4 }	
b) zasądzającymi 9 }	13
razem . . .	23
Pozostało zatem merytorycznie niezałatwionych w toku, — przeniesionych na r. 1903	25
W porównaniu z r. 1901 więcej o	4

Kary orzeczono:

a) pisemną naganę w wypadkach	6
b) grzywnę pieniężną (K. 110) w wypadku	1
c) suspenzyę (1 na 3 miesiące, 1 na rok) . . .	2

Rada dyscyplinarna odbyła w r. 1902

a) zwyczajnych posiedzeń 10
b) ustnych rozpraw 14

Kraków, 16-go maja 1903.

Prezes Rady dyscyplinarnej

Dr Roman Jakubowski.